

ȘTEFAN PETICĂ

Poezii

Ediție îngrijită de Nicoleta Presură Călina

Editura UNIVERSITARIA
Craiova, 2015

Repere critice

„Întâiul simbolist declarat și veritabil e tuberculosul Ștefan Petică (1877 - 1904), cunoscător perfect al poeziei franceze noi în chiar spiritul ei: Laforgue, Verlaine, Rimbaud, Mallarmé, Verhaeren, Henry de Régnier, Stuart Merrill, Remy de Gourmont, Francis James, André Gide. El a frecventat pe Macedonski și a fost izbit de nevroza snobă din cenaclul acestuia, intoxicat de crizanteme în putrefacție și rigid de lux decrepit, cvasi-funerar. În primul rând Petică glorifică diafanitatea florilor, fragranța cărnurilor vegetale, (...) fecioarele cu incarnat de crin ale lui Botticelli (...), fecioarele pale trecând muzical.

Pe urmele îndepărtatului Radu Ionescu, poetul se cutremură de acordurile pianinelor funerare. (...) Alte instrumente pastorale, flaut, orgă, vin tot din simbolism, dar asupra tuturor stă vioara verlainiană care scoate suspine lungi, întristând fecioarele tuberculoase în piesa capitală *Când vioarele tăcură*. E mult preraphaelitism în lirica lui Petică (...), precum este vădită înrâurirea lui Verlaine. Parcurile, grădinile cu havuzuri, păunii, n-au altă origine. În același timp, prin Traian Demetrescu sau direct de la urmașii lui Baudelaire, poetul adoptă funerarul sinistru, cu corbi și hohote sarcastice.

George Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, Editura Fundației Regale pentru Literatură și Artă, București, 1941

***

"Scriu pentru cei ce plîng, iubesc și mult visează."

Ștefan Petică

Ochii mari și melancolici,
Triști de visele duioase,
M-au privit odată dornici
Pe sub gene mătăsoase.

Și în calda tremurare
Din adîncea lor ispită,
Ei păreau o rugă care
Se înalță tăinuită.

Fața pală ca petala
Rozelor de primăvară
Se-nclină cu ideala
Rafaelică fecioară.

De-al său zîmbet, ca și blîndul
Suflet îmbătat de rouă,
Înflorește extatic gîndul
Fermecat de viața nouă.

Iar cu sbor de aripi fine
Cobora pe raze clare
Din înalturi cristaline
Lin, albastra-nseninare.

Și dorința chinuită,
Groaza mea de alta dată
Fu o umbră rătăcită
Peste-o seară parfumată¹.

---

¹ Din ciclul *Fecioara în alb*, II (n. r.)